

Sygn. akt II CNP 36/11

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 listopada 2011r.,

skargi Z. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 2 września 2010.,

w sprawie z wniosku Z. W.

przy uczestnictwie B. W. i I. W.

o dział spadku,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W związku ze skargą Z. W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 2 września 2010 r. należy zważyć, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, nie publ.). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżący musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia

27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, nie publ.). Skarżący uzasadniając, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, wykazał niedopuszczalność skargi kasacyjnej, ale poza krótkim twierdzeniem, że brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania z powodu nieważności postępowania lub z powodów restytucyjnych wznowienia, ani też do wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego nie przeprowadził analizy prawnej w zakresie możliwości skorzystania z tych środków prawnych (tym bardziej mając na uwadze nowe okoliczności faktyczne i nowe środki dowodowe powołane w rozpoznawanej skardze).

Nie można też uznać, że została spełniona przesłanka uprawdopodobnienia szkody wyrządzonej przez wydanie orzeczenia. Skarżący ograniczył się do stwierdzenia, że gdyby przyznano mu w dziale spadku nieruchomości, mógłby wstrzymać się z jej sprzedażą do czasu, gdy wartość nieruchomości wzrośnie. Nie wykazał, ani nawet nie uprawdopodobnił istnienia związku przyczynowego pomiędzy wydaniem orzeczenia a ewentualną szkodą. Wskazany w skardze argument o istnieniu takiego związku nie świadczy.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424^b § 1 k.p.c.